ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Τοῦ Ριχάρδου Ἔρρ. Σαβὰζ **(Ἱστορία Περιπετειῶν ἀγωνίας καὶ τρόμου)**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἐγὼ θ' ἀναπαυθῶ.

Πῆγα κατόπιν στὴ Λέσχη, βρῆκα τὸν Βόρι καὶ τὸν εἰδοποίησα ὅτι αὔριο θὰ πηγαίναμε στὸ βαπόρι του.

Προσπάθησα νὰ παίξω βακαρᾶ ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα.

Ἔφυγα λοιπὸν καὶ σὲ λίγο ἐγύρισα στὸ ξενοδοχεῖο ἀλλὰ δὲν βρῆκα ἐκεῖ τὴν Ἑλένη.

Ἤθελα νὰ τὴν περιμένω, ἀλλ' ἀργοῦσε πολύ. Κάθε στιγμὴ μοῦ ἐφαίνετο πὼς μοῦ χτυποῦσαν τὴν πόρτα καὶ μοῦ ἔλεγαν : «Ἀνοίξατε ἐν ὀνόματι τοῦ Τσάρου !»

Ἐπῆρα δύο σκονάκια καὶ κοιμήθηκα. Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὸ ὄπιον !

Σὲ λίγο ἡ φωνὴ τῆς Ἑλένης μὲ ξύπνησε γιὰ νὰ μοῦ πῇ γελαστή :

— Εἶνε ἐννέα ἡ ὥρα Ἄρθουρ. Γρήγορα λοιπὸν νὰ προφθάσουμε τὸ πλοῖο γιὰ τὴν Κρονστάνδην !

Ἔφαγε κᾶτι βιαστικά, ἐνῷ ἡ δική μου ἡ ὄρεξις εἶνε κοπῆ. Πήγαμε μὲ τὸ ἁμάξι στὴν ἀποβάθρα, ὅπου μᾶς περίμενε ὁ Βόρις καὶ σὲ λίγο ἐσχίζαμε τὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ Νύα.

Κατόπιν ἀντικρύσαμε τὴν Κρονστάνδην μὲ τὸν ἀγκυροβολημένον ἐκεῖ στόλον της. Πίσω μας διεκρίνετο ἡ Πετρούπολις.

Μίαν ὥραν κατόπιν ἐτράγαμε ὀτὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Ρωσίας».

Ἐπισκεφθήκαμε τὰ διάφορα σκάφη, στὸ διόστημα δὲ οὐτό. ἡ σύντροφός μου συνωμιλοῦσε ζωηρὰ μὲ τὸν νεαρὸν Ρῶσσον ἀξιωματικόν.

— Ὅλα τὰ πλοῖα σταθμεύουν πρὸ τῶν φρουρίων ; ρώτησε ἡ Ἑλένη.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Βόρις. Ὅσα μπαίνουν περιμένουν τὸν πλοηγό τους, ὅσα δὲ πρόκειται νὰ φύγουν, σταματοῦν λίγο γιὰ νὰ ἐπιθεωρήσουν τὰ διαβατήρια τῶν ἐπιβατῶν. Τὸ ὄνομα κάθε πλοίου καὶ ἡ ἐπιθεώρησις, ἀναγγέλλονται ἐδῶ τηλεγραφικῶς καὶ ὑψοῦμε τὴν σημαίαν του καὶ τὸν ἀριθμόν του.

— Αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν σήμερα ἔχετε σεῖς ; Θὲ ἔχῃ ἐνδιαφέρον γιὰ μᾶς νὰ δοῦμε πῶς θὰ γίνῃ ἡ ὑπηρεσία αὐτή. Μποροῦμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ πλοῖα ποὺ φεύγουν σήμερα ;

— Βέβαια, ἀπήντησεν ὁ Βόρις. Ὅσα θέλετε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχοντο διάφορα πλοῖα. Πίσω ἀπ' αὐτὰ ἤρχετο ἕνα ὑπερωκεάνειον.

— Τί βαπόρι εἶνε αὐτό ; ρώτησε ἀδιάφορα ἡ Ἑλένη. Ναί. . αὐτὸ τὸ μεγάλο... αὐτὸ μὲ τὰ δυὸ φουγάρα.

— Εἶνε Σουηδικόν, ἡ «Δαλεκάρλια». Ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ.

— Νὰ φύγῃ ; Εἶνε πολὺ εὔμορφο.

— Θέλετε νὰ τὸ ἐπισκεφθοῦμε ; ρώτησε ὁ Βόρις.

— Ναί, αὐτὸ ἢ ἕνα ἄλλο, τὸ ἴδιο εἶνε. Νά, ἐσταμάτησε τώρα.

— Πηγαίνουμε λοιπὸν νὰ τὸ θαυμάσετε καὶ ἀπὸ πλησίον, εἶπεν ὁ Βόρις.

Ἡ βάρκα περίμενε. Ὁ Βόρις ὡδήγησε ἐκεῖ τὴν Ἑλένην, ἐγὼ δὲ ἀκολούθησα.

Ἐπλησιάσαμε καὶ ὁ πλοίαρχος τοῦ πλοίου ἦλθε νὰ μᾶς ὑποδεχθῇ. Ὁ Βόρις τὸν ἐγνώριζε καὶ μᾶς τὸν ἐσύστησεν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὄλαφσον ἐκ Στοκχόλμης. Ὁ πλοίαρχος προσέφερε τὸ χέρι του στὴν Ἑλένη. Ὁ Βόρις ἐζήτησε συγγνώμην γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπηρεσίαν του.

Κανένας ἄλλος δὲν ἐπρόσεξε τίποτε. Ὁ Σουηδὸς πλοίαρχος εἶχεν ἀνοίξει μεγάλη καὶ ὕποπτη κονβέντα μὲ τὴν Ἑλένην.

Ὁ Βόρις ἐγύρισε. Ἡ ἐπίσκεψις εἶχε τελειώσει. Ταξειδιῶται καὶ διαβατήρια εἶχον ἐπιθεωρηθῆ.

Ἕνας συριγμὸς δυνατὸς ἀκούστηκε. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ γυναικεία μ' ἔκανε νὰ τιναχθῶ. Ἡ Ἑλένη εἶχε σκοντάψει σ' ἕναν ὄγκο σχοινιῶν καὶ ἔπεσε λιπόθυμος στὴ γέφυρα. Ἔτρεξα ἐγὼ καὶ ὁ Βόρις κοντά της, ἐνῷ ὁ πλοίαρχος ἔμενε ψύχραιμος.

— Φωνάξτε τὸν γιατρὸ τοῦ πλοίου, εἶπεν. Ἀλλὰ καλύτερα νὰ μεταφέρουμε τὴ κυρία στὴν καμπίνα μου.

Σὲ λίγο ὁ γιατρὸς μᾶς εἶπε ὅτι ἡ Ἑλένη εἶχε ὑποστῇ σοβαρὰν ἐξάρθρωσιν στὸν ἀστράγαλο.

— Πολὺ σοβαραν ; ρώτησεν ὁ Βόρις. Ἐλπίζω ὅτι εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ μεταφερθῇ ἔξω.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ ὑποφέρῃ φοβερὰ καὶ θὰ ἔχῃ συνεπείας, ἐδήλωσεν ὁ γιατρός.

Ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ Βόρις συνεζήτησαν γρήγορα καὶ στὸ τέλος ὁ Σουηδὸς εἶπε :

— Ἀλλὰ πρέπει, κυβερνῆτα, νὰ φύγω. Σκεφθῆτε τὸ πλοῖό μου, θὰ χάσω τὴ θέσι μου.

Ὁ Βόρις ἀπήντησε :

— Ἡ κ. Λένοξ δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ. Ἐξάλλου ὁ συνταγματάρχης δὲν ἔχει διαβατήριο. Αὐτὸ δὲν γίνεται ποτέ !

— Ἔχω διαβατήριον, ἀπήντησα ἐγώ, γιὰ νὰ φύγω μὲ τὴ γυναῖκά μου μέσον Εὐδοκίας.

— Ναί, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἰσχύει διὰ τὴν Κρονστάνδην. Ἡ διαταγὴς εἶνε ὡρισμένες, εἶπεν ὁ Βόρις.

— Ἡ κυρία ὅμως ὑποφέρει, εἶπεν ὁ γιατρός. Τότε ὁ Βόρις μὲ ἐπῆρεν ἰδιαιτέρως νὰ μοῦ πῇ :

— Ἀγαπητέ μου Λένοξ δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κανένα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Ρωσία ὅταν ἔχῃ διαβατήριο τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη δι' ἄλλο μέρος Ἂν ὅμως ἡ κυρία δὲν μπορῇ νὰ μεταφερθῇ ἔξω μὲ βάρκα, θὰ σᾶς δώσω τὴν ἄδειαν νὰ σύγετε, ὑπὸ τὸν ὅρον, πὼς θὰ μοῦ δώσετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, ὅτι θὰ τὴν φέρετε παλι μὲ τὸ πρῶτο βαπόρι. Ἄλλως...

— Ἄλλως ; ρώτησα :

Ἀνήσυχος τότε ὁ Βόρις μοῦ ἀπήντησε :

— Τὸ ποῖαμο θὰ εἶνε πολὺ σοβαρὸ γιὰ μένα. Γνωρίζετε σεῖς, σὰν ἀξιωματικὸς τῆς ξησᾶς, τί θὰ πῇ νὰ μὴν ἀκούσῃ ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ὡρισμένες διαταγές.

— Θὰ δῶ τὴ γυνοῖκα μου καὶ θὰ σᾶς πῶ, ἂν εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὴν μεταφέρουμε ἔξω, τοῦ εἶπα.

Πῆγα στὸ δωμάτιο τοῦ πλοιάρχου ὅπου ἡ Ἑλένη ἦταν ξαπλωμένη, μὲ τὸ πρόσωπο χαλασμένο ἀπὸ τοὺς πόνους. Εἶχε βγάλει τὸ παπουτσί της καὶ ἔφερε στὸν ἀστράγγαλο ἐπιδέσμους.

Κατάλαβα πολὺ καλὰ ὅτι εἶχε τὸ σχέδιό της ἕτοιμο. Εἶχε λάβει τὴν ἀποφασί της ἀπὸ τὴν προηγούμενη βραδειά Ὁ Σουηδὸς ἦταν συνωμότης μηδενιστὴς καὶ εἶχε δεχθῇ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴ Ρωσία.

Ἡ σωτηρία της ἦταν σωτηρία δική μου ! Ἀλλ' ἐγνώριζα ὅτι αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ καταστροφὴ τοῦ φίλου καὶ συγγενοῦς μου, τοῦ Βόρι, ὁ ὁποῖος περπατοῦσε στὴ γέφυρα ἀνήσυχος. Τοῦ εἶχα ἐμπιστευθῇ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου ὅτι, θὰ ἐγύριζα πίσω τὴν Ἑλένην. Αὐτὴ ὅμως ἦτο βεβαία ὅτι θ' ἄφινε τὸ βαπόρι στὴ Στοκχόλμη καὶ δὲν θὰ γύριζε πειά. Ποιὸς τῆς ἔδινε πίστιν ;

Ἔκλεισα τὴν πόρτα καὶ τῆς εἶπα σιγά : Σηκωθῆτε ἀμέσως ἐπάνω ! Βᾶλτε τὸ παπουτσί σας καὶ ἐλᾶτε μαζύ μου !

— Δὲν μπορῶ, Ἄρθουρ ! μοῦ ἀπήντησεν Εἶσαι βάρβαρος καὶ μωρός ; Δὲν βλέπεις ὅτι θὰ σωθοῦμε ἔτσι καὶ οἱ δυό μας ;

— Ναί, μπορεῖ νὰ σωθοῦμε ἐμεῖς, ἀλλὰ θὰ σταλῇ στὸν Καύκασο ὁ καλὸς Βόρις !

— Καὶ τί μᾶς μέλλει γι' αὐτόν ; Αὐτὸς εἶνε Ρῶσσος. Θεέ μου, Ἄρθουρ, συλλογίσου τὴ γυναῖκά σου ! Δὲν θὰ τὴν ξαναΐδῆς ἂν δὲν μὲ βοηθήσῃς τώρα νὰ διαφύγω τὸν κίνδυνο !

— Ὄχι, ὄχι ! τῆς εἶπα ἀναστενάζοντας. Μὴ προσπαθῆς νὰ μὲ συγκινήσῃς !

— Συλλογίσου τὸν ἔρωτά μου Ἄρθουρ ! ἐφώναξε, γιατὶ θὰ σ' ἀγαπήσω τώρα, ἂν μὲ λυπηθῆς. Φοβοῦμαι νὰ μείνω ἐδῶ ! Μοῦ ἔχουν πῇ τὶ τιμωρία μὲ περιμένει, Θεέ μου δὲν μπορῶ ! Τρέμω ! Εἶνε φοβερό νὰ στὸ πῶ ! Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, λυπήσου με !

Ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ κατόπιν τόσων συγκινήσεων κατελήφθη ἀπὸ νευρικὴν κρίσιν.

Κατόπιν προσέθεσε :

— Ἔλεος' πές του ὅτι θὰ μὲ φέρῃς πάλι ἐδῶ ἀπὸ τὴ Στοκχόλμη. Πὲς μιὰ φορὰ ψέμμα γιὰ τὴ ζωή μου !

Εἶχε ρίξει τὰ χέρια της στὸν ὦμό μου γιὰ νὰ τὴν λυπηθῶ. Τὴν περιφρονοῦσα ὅμως στὴν ἰδέα ὅτι ζητοῦσε νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀξιωματικοῦ, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν δική της !

— Σήκω ἐπάνω ! τῆς εἶπα πάλιν. Βάλε τὸ παπουτσί σου, ἀλλοιῶς θὰ τὰ πῶ ὅλα στὸν Βελέτσκη.

— Καὶ αὐτός ; ρώτησε μὲ ἀγωνία,

— Αὐτὸς θὰ κάνῃ τὸ καθῆκόν του !

Σηκώθηκε. μὲ κύτταξε καλὰ καὶ μοῦ εἶπε :

— Βλάκα, γυρίζεις πάλι στὴ καταστροφή ! Πολὺ καλά ! Ἡ κωμωδία ἐτελείωσε καὶ ἀρχίζει ἡ τραγωδία. Πέστε εἰς τὸν Βόρι ὅτι τὸ πόδι μου εἶνε καλύτερα καὶ θὰ βγῶ ἔξω μὲ τὴ βάρκα του.

Κατόπιν ἕνα νευρικὸ γέλειο τῆς ξέφυγε καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἐσώσατε τὸν ἕνα ἀδελφὸν καὶ καταστρέψατε τὸν ἄλλον. Ἀλλ' αὐτό εἶνε τό καλύτερο. Ὁ ναυτικὸς ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὸν ταγματάρχην τῆς φρουρᾶς.

Ἔτρεξα στὴ γέφυρα νὰ πῶ στὸν Βόρι ὅτι ἡ Ἑλένη εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀποβιβασθῇ. Ἕνος στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγῆκε ἀπὸ τὴ καρδιά του. Δυὸ λεπτὰ κατόπιν, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Βόρι κατέβασα τὴν Ἑλένην, ἐνῷ πίσω μας ἔμεναν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ὁ Σουηδὸς πλοίαρχος καὶ ὁ γιατρός.

Σὲ μισὴ ὥρα ἐφθάσαμε στὴ Πετρούπολι. Ἡ Ἑλένη ἀνήσυχη κύττοζε τὸ ρολόϊ της καὶ δὲν ἔβλεπε τὴ στιγμὴ νὰ φθάσουμε στὸ ξενοδοχεῖό μας.

— Πεινῶ πολύ, Ἄρθουρ. Παρήγγειλα στὴς ἕξ νὰ εἶνε ἕτοιμο τὸ φαγητό, μοῦ εἶπε μόλις ἐφθάσαμε. Ἤλπιζα ὅτι δὲν θὰ ξεῖμαστε ἐδῶ ἀπόψε νὰ φᾶμε. Θὰ ἔχανα τὰ πράγματά μου, θὰ ὑπέφερα. ἀλλὰ τώρα... Τώρα νίποτε δὲν μᾶς χωρίζει ἀπό...

Καὶ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι της τὸ πίσω ἀπὸ τὸν ποταμὸ φρούριο μὲ τὴς ὑπόγειες φυλακές του καὶ τοὺς μυστηριώδεις τρόμους του. (Ἀκολουθεῖ)